

Чіп Мартін Бальтшайд

übersetzt von Tetania Dobrovolska

І от пташеня випадає з гнізда. Чіп!
На луг. Внизу, біля озера. Просто поруч із жабами.
Ква! — кажуть жаби.
Чіп! — каже пташеня.
Ква! Ква! Ква! Чіп! Чіп! Чіп!

Жаби думають: для мухи він завеликий. Для лелеки — замалий.
Пташеня думає: Для хробака вони завеликі, а для мами занадто погано співають.

Маленьке пташеня показує їм, як потрібно: Чіп!
Але жаби його не розуміють. Ква! Ква! Ква!
І пташеня не розуміє жаб. Чіп! Чіп! Чіп!

Тоді пташеня робить щось безглузде. Ква!

І жаби замовкають. Такої жаби вони ще ніколи не бачили.
Таких жаб не буває.
Тоді одна із жаб робить щось безглузде: Чіп!
І решта жаб підхоплює: Чіп! Чіп!
А пташеня гукає: Ква! Ква!
І жаби співають: Чіп! Чіп! Чіп!
А пташеня кричить: Ква! Ква! Ква! Ква!

Усе це гармидерство чує лелека. Він приземляється, широко розмахуючи крилами і зголоднілий.
Але жаби співають, як пташки. А пташеня квакає, як жаба.
І лелека перестає щось розуміти та відлітає.
Тепер жаби радіють. Від сьогодні вони співатимуть, коли прийде лелека.
Чіп! Чіп! Чіп! І вони розкажуть про це іншим жабам.
Чіп! Чіп! Чіп! Так усі й пострибують геть.

Маленьке пташеня сидить самотньо на лузі. Ква.
Дерево вкрите листям. А тінь повна трави.
У траві щось рухається.
Шурх. Шурх. Шнух. Пес шукає щось корисне.
— Ква! — каже пташеня.
— Гав! — озивається пес.
І «пташко-жаба» йому зовсім не потрібна. Шнух. Шнух.
Шурх. Шурх... Пішов геть..

А от кішці маленьке пташеня дуже навіть згодиться.
Для гри: м'ячик. Подушечка. Ганчір'яний мішечок.
Кішки також любляють жонглювати — двома, трьома або чотирма лапами.
А коли награвються — хочуть їсти і випускають кігті.
Гав! — каже маленьке пташеня.
Мяу! — верещить кішка і вистрибує на дерево.
Гав! — каже пташеня ще раз і показує зуби.
Гав! Гав! Гав!

Тоді тікають і качки, і лебеді, а всі їжаки згортаються клубочками.
Лише равлик невинно прямує до своєї мети. Повільно.
Маленьке пташеня цілком із ним згідне: жити й давати жити іншим.

Ку-ку-рі-ку! Хтось кличе на допомогу. Ку-ку-рі-ку! Так звучить велика біда.
Пташеня біжить, летить (майже). Ку-ку-рі-кііі!
Аж ось півень стоїть на гноївці і його голова ніби палає.
Чіп! Чіп! Чіп!
Тут півень сміється: Чіп? Чіп? Чіп?
Він розчісує своє червоне пір'я і спускається вниз. Чіп, чіп, чіп... Це взагалі мова?
Ку-ку-рі-кііі!!! Тоді він йде снідати.

Сонце гріє, наче мама. Маленьке пташеня не знає, куди йти.
Тут він ще ніколи не був.
Світ повний «незвіданого».
Ква! — каже пташеня. Гав! І: М'яу. А коли справді ніхто не
приходить — гукає навіть: Ку-ку-рі-ку!
Але світ безбарвний.
Небо повне хмар. Земля без друзів.
Ква! Гав! М'яу! Ква! Гав! М'яу! Ква! Гав! М'яу!

Це чує віслик і дивується. Віслик знає лише одну мову. І в
ній тільки одне слово: І-а!
Пташеня чує, як віслик кричить: І-а!
Воно бачить незнайому тварину і його очі питають: «Ти
можеш мені допомогти?» І-а! — кричить віслик.
Ти знаєш, де я живу? І-а! — кричить віслик. А можна мені
піти з тобою?

І-а! — кричить віслик і спускається до річки, бо від крику
відчуває спрагу.
Маленьке пташеня йде за ним. І віслик цьому радий. Він
любить чужі мови.
Чіп. Чіп. Гав. Гав. І-а!
Чіп. Чіп. Гав. Гав. Тірілі! Тіріла!
Маленьке пташеня спиняється. Віслик теж.
Бо інша пташка кличе!
Внизу біля озера. Просто поруч із жабами. Хто ж це може
бути?

«Гав»

Кінець